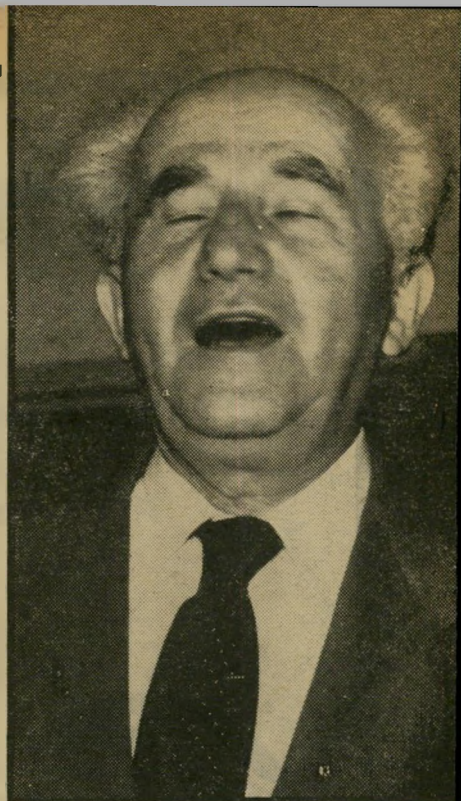

בלבנון חלה תפנית גדולה - ובארץ התפרסם

מיסמך המגלה פרטים מדהימים על

התקנונית

הרעיון: דויד בן גוריון

ללבנון זה מיפנה. הקרבות שקטו. מילכר התפרצויות מדי פעם. סיגנון דיבריהם של מנהיגי הימין הנוצרי הש' תנה. לא עוד הצהרות מפוצצות. לא עוד דיבורים על "רצח עם".
לפי ראיית מוסמכות, החלו אנשי הימין הנוצרי לצמצם באופן מכריע את קשריהם עם ישראל ועם המובלעת הישראלית בדרום לבנון. מה קרה?

ימנהיגי הימין הנוצרי הגיעו לכלל מס' קנה כי ישראל לא תחוש לעזרתם. אם יעלה בידיהם לגרום למילחמה רבתי בלבנון. כפי שגילה העולם הזה. על פי מקור רות'המידע העצמאיים שלו. (והרף שטיי פת'המוח הכללית בארץ) היה זה היעד העיקרי של הנוצרים: להביא להסלמה בלוחמה בלבנון. בעיקר על-ידי פעולות פרובוקטיביות בבירות. מתוך אמונה שאם הסורים יסתערו עליהם בכל כוחם. תאלץ ישראל להתערב במילחמה ולגרש את הסורים מלבנון.

תיקווה זו נתבדתה עתה. ראשי הימין הנוצרי הגיעו למסקנה כי מצבם מסוכן מאד. וכי הם התקרבו אל עברי פי פחת. על כן שעו לעצות הנבונות שבאו מפי ממשלת צרפת. שעוררו זעם רב בישראל: שלא לסמוך על סיכויי ההתערבות הישראליה. אלא להסתדר עם הצדדים הלבנוניים ועם סוריה.

בשבועות האחרונים פעלו כמיל שמעון ופיאר ג'מייל על פי עצה זו. הם נועדו עם ראשי אש"ף. הם הפסיקו כימעט לגמרי רי את הצליפות שלהם לעבר הסורים. הם הסכימו להסדר חדש בבירות. שצימר עם את אפשרויות החיכוך בינם ובין הצבא הסורי. ובעיקר: הם צימצמו באופן מכריע את קשריהם עם ישראל.

פירוש הדבר: ראשי הימין הנוצרי ויתרו. לפחות לפי שעה, על חזימם להקים בכל רחבי לבנון שירותים של המועצה הנוצרי, או (לחילופין) להביא לחלוקת לבנון ולכינון מדינה נוצרית כחלק ממנה.

התערבות ישירה בלבנון

בשעה שתפנית זו אירעה בלבנון. התרחש בישראל דבר שלכאורה אין לו שום קשר עם המאורעות שמעבר לגבול הצפוני. פורסם יומנו האישי של משה שרת.

אולם מי שמעיין בעיון ביומן רחבי הממדים, ימצא שיש קשר בין הדברים. היומנים מכילים חומר נפץ גם בשטח זה. **כי החל בראשית 1954 גילה שרת ליומנו כי דויד בן גוריון הו' גה רעיון מהפכני: לגרום לחלוקת לבנון ולהקמת מדינה נוצרית נפרדת בה.**

לא היתה זאת הצעה מופשטת. בן גוריון הציע להקדיש לכך אמי צעים ניכרים, ולהתערב במישורן במתרחש בלבנון.

כל זאת בשעה שלבנון היתה שרוייה

ריאליסט. התעלם ממנו באירוניה דקה. הוא רצה להינתק מאלג'יריה. ולא להטי' תבך במילחמת-נצח.

עתה מסתבר מיומנו של שרת כי בצי- מרת ישראל התנהלו במשך שנים דיונים על התערבות פעילה בלבנון. כדי לכפות עליה חלוקה. אף רמו על כך לא דלף אל כליהתיקשורת. לכאורה יכלה להירקם

בשלוש עמוק. בשנים ההן. כאשר שררה המתיחות לאורך כל שאר גבולות ישראל, דמה הגבול הלבנוני לג'עדן בודד. שני הצדדים לא החזיקו בגבול זה כוחות-יצבא. היישובים הישראליים שם התנהגו כאילו הם נמצאים בלב ישראל. באופן בלתי-רשמי. שררו בין התושבים ואנשיהביטי- חון משני עברי הגבול יחסים ידידותיים.

באותה שעה היה שרת ראש-הממשלה ושר-החוץ. פינחס לבון היה שר-הביטחון, ומשה דיין כיהן כרמטכ"ל. בן-גוריון יושב כביכול, בשדה-בוקר. לשם היגלה את עצמו כמחאה על גיבוש גוש יוני בממ' שלה. שלא קיבל את דעתו בנושאים שונים. אולם בעודו יושב בשדה-בוקר הפעיל

התוצאה: לוחם אוסלמי בבירות יורה בגופתו של לוחם נוצרי

בן-גוריון לחצים כבירים על ממשלת- שרת. וניסה לכפות עליה את רעיונותיו ודיעותיו.

וכך רשם שרת ביומנו: **שבת, 27 בפברואר 1954**

עלי להוסיף כי בתחילת השיחה, כי שסקר לבון את המצב ואפשרויות-הפעור לה, ציין כאחת התוכניות הבאות בחש' בון את הגיחה מהנגב לחוף הים מדרום לרצועת עזה, על מנת לנתקה ממצריים, אך בן-גוריון דחה כל מחשבה על הת- גרות במצריים והציע להתרכז הפעם בפעולה נגד סוריה.

בן-גוריון פתח בעניין אחר. זוהי ה' שעה לעורר את לבנון — זאת אומרת את המאורנים שבה — להכריז על מדינה נוצרית. אמרתי כי זהו חלוט-שווא. המא- רונים מפולגים. הדוגלים בהתבדלות נוצ- רית ידם על התחטונה, ולא יעזו דבר. לבנון נוצרית פירושה ויתור על חבל צור, על טריפולי, על ביקעת-לבנון. אין כוח שיחזיר את לבנון לממדיה שלפני מיל- חמת-העולם הראשונה*, מה גם שאז היא מאבדת כל זכות-קיום מבחינה כל-

קנונייה בינלאומית מסוכנת ביותר, מטעם ממשלת-ישראל. מאחרי גבו של הציבור הישראלי.

מן הראוי לזכור כי בראש המימסד השמרני הנוצרי בלבנון עמדו אז אותם האנשים העומדים בראשו כיום. כמיל שמ' עון, פיאר ג'מייל. ריימון אדה, סוליימאן פרנג'יה ועמיתיהם הם מנהיגים וקנים, שלא התחלפו. בראש המחנה השמאלי עמד ג'נבלאט הזוק, המנהיג הדרוזי ש- נרצח רק בשנה שעברה.

הדברים השונים כיום, כי כע" בור 22 שנים הלכו יורשוו שני בן- גוריון בדרך זו בדיוק. גידויוו שני ישרת יכולים לעזור מאד להכנת הדברים הסתומים שהתרחשו כי לבנון מאז 1976, ואזני עוד לפי ני כן.

מיליון דולאר להתערבות

רישומוו ש' שרת בפרשת לבנון החלו בפברואר 1954.

מדי פעם עברו אורחים ישראליים, ביני- הם נערים ונערות. את הגבול בטעות, והם הוחזרו ארצה ברוב כבוד, אחרי שהוענק להם יחס אדיב.

לא היתה, אפוא, שום סיבה מויי דית לתשוקתו של בן-גוריון להתי- ערב בלבנון ולחמם שם את האווי- רה. בן-גוריון פעל עדיפי רחפים אחרים.

במשך שנים היה בן-גוריון חסיד חלו- קתה של ארץ-ישראל. כפיתרון יחידי ל- סיכסוך בין שני העמים בארץ. מרוב התלהבות לפיתרון זה, סבר בן-גוריון כי זהו הפיתרון בכל מקום בעולם שבו יש סיכסוך מקומי. וכדרכם של גריי-צדק הפך קנאי לרעיון ומיטינונר ששקד על חפצו.

כך, למשל, כעבור שנים, כאשר מיל- חמת-השיחרור האלג'ירית הגיעה לשני- אה, הציע בן-גוריון באופן פומבי לנשיא שארל דה-גול להביא לחלוקת אלג'יריה בין מדינה אלג'ירית מוסלמית בדרום ומ' דינה של המתיישבים הצרפתיים ("הקרי לונים") בצפון. לוחמיה-השיחרור האלג'י- ריים דחו רעיון זה בזעם, ודה-גול. שהיה